

[Oluf Johansen.]

Grad lette Landbrugets Produktionsvilkaar for noget af den Tyngde, som en Kornlov trods alt alligevel medfører.

Fælles for alle Kornlovsforslag er, at de er kommet til Rigsdagen som afsluttede Aftaler mellem Landbrugsministeren og Landbrugsorganisationerne. Disse Aftaler har alle ligget saa fast, at Rigsdagen ikke har fundet det rimeligt, ej heller har ønsket, at røre derved, men har taget imod dem som fuldbyrdede Kendsgerninger og vedtaget dem. Man kan saa diskutere, hvorvidt dette er Udtryk for en Svaghed hos Rigsdagen. Jeg tror snarere, det er Udtryk for vort sunde Folkestyres gode organisationsmæssige Sammenspil.

Dette Kornlovsforslag, som nu skal vedtages, ligner som sagt stort set sine Forgængere; man har nok paa Rigsdagen efter Landbrugsorganisationernes Forhandlinger med Landbrugsministeren kunnet mene, at et eller andet kunde være anderledes, men man har aldrig blandet sig i Principerne eller gennemført store Ændringer.

Spørgsmaalet om en eventuel Lettelse af Ligningen paa de største Brug, som det ærede Medlem Hr. Kr. Johansen rejste, har været Genstand for, jeg kunde maaske sige, en lidenskabelig Drøftelse i Folketinget. Det kan vel komme til at dreje sig om 30 000 t, og naar vi ved, at det langt overvejende Flertal af de paagældende Landmænd benytter sig af Forbeholdsretten, saa at der kun afleveres i alt ca. 6 000 t, skulde man ikke tro, det kunde blive noget stort Spørgsmaal. Det forekommer mig, at det blev lagt op i et for højt Plan ved Forhandlingerne i Folketinget. Mener man fra Socialdemokratiets Side, at Husmandsorganisationernes ledende Medlemmer har givet unødigt efter, saa skal man ogsaa vide, at fra Husmændenes Side og langt uden for deres Kreds naaredes en tilsvarende Opfattelse, og langt mere berettiget, da den daværende socialdemokratiske Landbrugsminister gik med til en saa høj Kornpris, som vi fik i 1940; og her var det dog et Spørgsmaal, der rakte videre, langt videre. For mange Tusind Smaakaarshjem i By og paa Land kom dette til at svide haardt, thi det var Grundlaget for en opadgaaende Prisbevægelse, hvor de daarligt stillede ikke kunde vinde med i Kapløbet. Hvorfor gik Socialdemokraterne ikke imod dengang? Jeg hører til dem, der mukkede, men jeg gik med. Jeg kendte godt Rigsdagens Ret og Styrke og dens Sammensætning og vidste, at Flertallet vilde noget andet, men ingen fandt alligevel paa at stille Ændringsfor-

slag, skønt de havde Lyst til at gøre det, eller sende Forslaget tilbage til fornyet Behandling. Det bør man huske paa, naar man vil øve Kritik over den Bagatel, der her er Tale om. Det er kun et taktisk Spil, og det tjenes der ikke mange Fedtskillinger paa. Man kan i hvert Fald ikke, efter i 6 Aar selv at have bøjet sig paa denne Maade, springe fra og lade os andre, der føler Ansvar ved Handlingen, bære dette Ansvar, som man selv er gaaet fra. En saadan Handlemaade fordømmer sig selv; man kan ikke ustraffet løbe fra 6 Aars Ansvar og Linie og saa angribe os andre, fordi vi fortsætter med det, som vi alle i Fællesskab har været med til i disse Aar.

Jeg forstaar godt Husmandsorganisationernes Stilling. De erkender, at en Afleveringsbyrde, der er saa tung, at kun $\frac{1}{5}$ af det paalignede Kvantum kan udredes, er for svær, og det vil da i Praksis sige, at det, der saa eventuelt skal kæmpes om, er enten denne Femtedel af den paagældende Ligning, altsaa noget over 6 000 t, eller i ugunstigt Tilfælde det Korn, der overhovedet ikke eksisterer, fordi der intet tilføres udefra, eller Høsten ikke øges i tilsvarende Mængde. Altsaa, i værste Fald er alt dette en Kamp om Korn, som slet ikke eksistere. Man har her, mener Husmandsforeningerne, naaet Højden af, hvad der kan kræves paalignet. For disse Forhandlere gjaldt det om at sikre de 100 000 t til de mindre Jordbrugere og de 23 000 t til de smaa Folk uden for Landbruget, og sikre disse Mennesker det til Kornlovens Priser. Dette var noget værd, det var en Realitet, det var i Forhandlingerne Fuglen i Haanden og ikke de 10 paa Taget. Der maatte handles saaledes; man kunde ikke lade de 123 000 t i Stikken for en Chance, der var mere end usikker.

Paa mit Partis Vegne tilsigter jeg Lovforslaget vor Støtte til hurtig Fremme. Det er nødvendigt endnu i Aar ved Lov at sikre vort Folks Forsyning med det daglige Brød. Lad os saa vedtage Loven med alle de Forventninger, der kan stilles til Afvikling og Tilførsler udefra af Korn eller andre Foderstoffer. Vi kan sige, at kommer de, er det godt, ja, meget værdifuldt for os, men vi kan ogsaa her i Landet leve Livet under snævrere Rammer, uden disse Tilførsler. Vi kan klare det. Men hvis vor Produktion skal udvides, og vi skal yde et betydeligt Bidrag til Bedring af de ulykkelige Forhold, der, som jeg nævnte, er en Kendsgerning andre Steder, eller vi skal afvikle Kornordningen, da maa vi se nye Tilførsler komme hertil som et Bidrag til vor Produktion. Vort Produktions-